

Çocuk ve Kızıl Sincap

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Kızıl Sincap

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı, çocuk hardal sarısı yağmurluğunu ve kırmızı çizmelerini giydi. Doğa kulübüyle birlikte orman koruma alanına gidecekti. Küçük kanvas çantasında bir defter ve bir kalem vardı. Bugün özel bir şey görmeyi umuyordu. Patika uzun ağaçların arasından geçiyordu ve hava nemli yaprak ile yosun kokuyordu.

Çocuk patika boyunca sessizce yürüdü, koyu kahverengi gözleri dalları tarıyordu. Açık kahverengi bir teni ve kapüşonunun altından görünen kısa, dalgalı siyah saçları vardı. Yuvarlak, dost yüzünde sabırlı bir gülümseme vardı. Orman hayvanlarının huzur ve sessizliği sevdiğini biliyordu. Bu yüzden yumuşak adımlarla yürüdü ve kuşları, hışırdayan yaprakları dinledi.

Aniden, gözüne kıvılcık kahverengi bir parıltı ilişti. Bir kıvılcık sincap bir daldan diğerine sıçradı, büyük kabarık kuyruğu arkasından dalgalanıyordu. Çocuk nefesini tuttu. Sincabın püsküllü kulakları ve ona doğrudan bakıyormuş gibi görünen büyük koyu gözleri vardı. Bir an durdu, burnunu oynattı ve sonra uzun bir meşe ağacının gövdesine tırmandı.

Çocuk, sincabın bir dal boyunca koşup bir deliğe girip kaybolmasını izledi. Bir an sonra, minik pençelerinde küçük bir fındık tutarak yeniden dışarı çıktı. Hızla kemirdi, fındığı döndürüp durdu. Çocuk defterine yazdı: Kızıl sincap yemek yiyor. Kabarık kuyruğun ve püsküllü kulakların hızlı bir taslağını çizdi.

Sincap uzun süre hareketsiz kalmadı. Yakındaki bir ağaca sıçradı ve daha fazla fındık toplamaya başladı. Çocuk sessizce, mesafesini koruyarak onu takip etti. Sincabın yumuşak toprakta küçük bir çukur kazıp bir fındık gömdüğünü gördü. Sonra çukuru yapraklarla örtüp üzerine bastırdı. Çocuk yiyeceğini neden sakladığını merak etti. Belki sonrası için?

Bir süre sonra sincap dalların yükseklerine tırmandı ve kendini bir çatalın içine yerleştirdi. Kabarık kuyruğu bir battaniye gibi vücuduna sarıldı. Çocuk onun kestirdiğini tahmin etti. Bu kadar çok şey gördüğü için kendini şanslı hissetti. Sincabı dinlenmeye bırakarak parmak uçlarında uzaklaştı. Dönüş yolunda ormanı ve onun birçok sırrını düşündü.

Bir sonraki doğa kulübü toplantısında çocuk herkese kızıl sincabı anlattı. Nasıl sıçradığını ve yiyecek topladığını tarif etti. Doğa kulübü lideri, gri tutamları olan kıvrıkcık saçlarını topuz yapmış uzun bir kadın, sıcak bir gülümsemeye dinledi. Orman yeşili bir polar giymişti ve elinde bir pano ile bir mala vardı. 'Kızıl sincaplar özeldir,' dedi. 'Hayatta kalmak için doğru ağaçlara ihtiyaç duyarlar.'

Lider, kızıl sincapların yiyecek ve barınak için belirli ağaçlara bağımlı olduğunu açıkladı. Fındık, çam ve meşe ağaçlarına ihtiyaçları vardı. Ama bu ağaçların çoğu uzun zaman önce kesilmişti. 'Orman değişiyor,' dedi nazıkçe. 'Kızıl sincapların ihtiyaç duyduğu yeni ağaçlar dikerek yardımcı olabiliriz.' Çocuk gösterdiği resimlere baktı ve içinde bir umut kıvılcımı hissetti.

Çocuk elini kaldırdı. 'Buraya ağaç dikebilir miyiz?' diye sordu. Lider başını salladı. 'Evet, dikebiliriz. Doğa kulübümüz orman koruma alanına fidanlar dikebilir. Zaman alacak ama ağaçlar büyüyecek ve yaban hayatına yuva sağlayacak.' Çocuk sincabın püsküllü kulaklarını ve kabarık kuyruğunu düşündü. Onun her zaman bir yuvası olmasını sağlamak istiyordu.

Ertesi hafta sonu doğa kulübü orman koruma alanında buluştu. Lider bez eldivenler ve malalar dağıttı. Çocuk kırmızı çizmelerini giydi ve küçük bir fidan taşıdı. Diğer çocuklar da katıldı, yüzleri heyecanla parlıyordu. Toprağın yumuşak ve verimli olduğu güneşli bir açıklıkta çukurlar kazdılar. Lider her ağacın ne kadar derine dikileceğini gösterdi.

Çocuk fidanının etrafındaki toprağı bastırdı. Bu bir fındık ağacıydı, sincaplara fındık verecek bir ağaç. Bir gün sincabın onun dalları arasında sıçradığını hayal etti. 'Aferin,' dedi lider panosunu kontrol ederek. 'Bu ağaçlar büyük bir fark yaratacak.' Çocuk gülümsedi, gurur duydu. Ağacın adını ve tarihi yazdığı bir etiket yaptı.

Çalışırlarken çocuk yakındaki bir ağaçta tanıdık bir kırmızı parıltı fark etti. Kızıl sincap onları izliyordu! Bir dalda tünemişti, büyük kabarık kuyruğu kıvrılmıştı. Çocuk işaret etti ve diğer çocuklar yukarı baktı. 'İşimizi kontrol ediyor,' diye fısıldadı lider sırtarak. Sincap püsküllü kulaklarını oynattı ve teşekkür eder gibi koşarak uzaklaştı.

Çocuk mutlu hissetti. Ormanla ilgilenmenin kızıl sincapları ve diğer yerli yaban hayatını korumaya yardımcı olduğunu biliyordu. Yeni ağaçlar, etraflarındakiler gibi uzun ve güçlü büyüyecekti. Sincabın fındık toplayıp dalların arasına saklamasını düşündü. Bir gün o dallar onun diktiği ağaçlara ait olacaktı. Bu onu içten ısıttı.

Eve dönerken çocuk arkadaşlarıyla sincap hakkında konuştu. Onların dikmesini nasıl izlediğine güldüler. 'Belki arkadaşlarına anlatır,' dedi bir kız. Çocuk başını salladı. Umarım, diye düşündü. Ormanın birçok canlıya yuva olduğunu ve her ağacın önemli olduğunu biliyordu. Hardal sarısı yağmurluğu çamur olmuştu ama hiç aldırmadı.

O akşam çocuk defterine kızıl sincabın resmini çizdi. Yanına, minik yaprakları açılan fındık fidanını çizdi. Yazdı: Sincaplar için ağaç diktik. Sonra defterini, bulduğu bir çam kozalağının yanına, rafına koydu. Küçük de olsa yardımcı olabildiği için sevindi.

Çocuk doğanın bir bağlantılar ağı olduğunu öğrendi. Kızıl sincaplar doğru ağaçlara ihtiyaç duyar ve insanlar onları dikerek yardımcı olabilir. Doğa kulübü ona küçük ellerin büyük bir fark yaratabileceğini gösterdi. Ağacının büyümesini izlemeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Ve biliyordu ki bir gün yeni nesil kızıl sincaplar onun dalları arasında sıçrayacak, ormanda güvende ve mutlu olacaktı.